

Въ начало на младостта му Херонийцитѣ бѣха испратиле него и единъ другъ гражданинъ, като посланници до под-консулата у Атина; но самъ извършилъ тѣзи длъжности, защото другарѣтъ му по нжтѣтъ прѣстаналъ. Въ Херония въсприелъ да извърши и много други длъжности, отъ които нѣкои отъ тѣхъ се виждаше много ничтожни. Но благородниятъ му патриотически духъ не въсприемвалъ за никоя длъжность че била долна, която се виждала въ полза на отечеството му. По име нарекоха го и владѣтель по тѣзи причина въ списанията, а особно удостовѣрението му, което има надписъ *Политически заръчвания*, доказватъ, че до тогазъ никой другъ владѣтель не бѣ далъ толкова честь и полза на градѣтъ, колкото той. Една отъ първитѣ му добродѣтели, която блящи въ венчикѣтъ му списания, бѣ дълбокото и искренното му благочестие. Слѣдъ врѣме това благочестие, доведе го да се посвети на богослужението на боговетѣ, и станалъ священникъ на Аполлона, и този чинъ удържалъ до крайтъ на живота си. Поради тѣзи служба прѣдсѣдателствувалъ въ празника на Весталкитѣ, който се впадалъ единъжъ на петъ години, тоестъ на третото лѣто на всякоя Олимпиада.

Той за доста години е живѣлъ и въ Римъ, гдѣто напълно изучилъ Римската история и нравитѣ имъ. Единъ отъ по-последнитѣ писатели приказва, че Траянъ назначилъ го за *Консула*, и заповѣдалъ на Иллирийскитѣ владѣтели, щото безъ Плутарховото мнение нищо да не вършатъ. Други казватъ, че билъ и учителъ на Адриана. Отъ това се подразумѣва, че Плутархъ и у Римъ бѣше